

se tehdy, že bude dodržovati veškeré mzdové a pracovní podmínky převzatých zaměstnanců podle směrnic pro úpravu služebních a mzdových poměrů, jež vydalo ministerstvo zemědělství, tedy tu jde právě o takové smluvní ujednání, o němž stanoví § 27 odst. 1. zák. čís. 204/32 sb. z. a n., že pozbývá platnosti po dobu účinnosti tohoto zákona, pokud s ním není v souladu. Z tohoto plyne závěr, že žalovaná obec byla zásadně oprávněna provést srážky z platu žalobce ve smyslu zákona čís. 204/32 sb. z. a n., jak učinila usnesením obecního zastupitelstva ze dne 16. ledna 1933. Úvaha odvolacího soudu o tom, že zákon neukládá obcím za povinnost, aby provedly srážky, byla zbytečná, protože pro spor jest rozhodné jen, zda žalovaná obec byla podle zákona k provedení srážek oprávněna. Pro spor jest nerozhodné, že srážky z platu žalobce neprovedly i ostatní obce, jež vyplácely žalobci příslušné částky jeho služného podle poměru svých podílů převzatého lesního revíru, neboť ve sporu jde jediné o to, zda žalobci přísluší proti žalované obci nárok na nedoplatky, jichž se na ní domáhá, a ostatních obcí se tento spor vůbec netýká. Rovněž jest pro spor bez významu, že žalobce nepodléhal nemocenskému pojištění, nýbrž pojištění podle zákona o penzijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách, protože z této okolnosti nelze nic vytěžit pro posouzení, zda žalovaná obec byla oprávněna ke srážkám podle zákona čís. 204/32 sb. z. a n. Pokud se týče výměry srážek, neodporoval žalobce ve sporu proti procentní sazbě žalovanou obcí použité, nýbrž uvedl jen obecně, že jeho naturální požitky byly nepřiměřeně oceněny. Žalovaná obec podala propočet, podle něhož srážky vypočetla a již v rozsudku prvního soudu bylo vyloženo a odůvodněno, že srážky byly oprávněny i co do výše a že žalobce svou námitku přemrštěnosti ocenění naturálních požitků ani neprovedl. V odvolání vytýkal sice žalobce, že první soud nevzal v úvahu důkazy o tom nabízené, ale nijak nenaznačil, které průvodní prostředky a o kterých určitých skutkových okolnostech měly býti provedeny. Ve své dovolací odpovědi se žalobce o této otázce již ani nezmiňuje. Za tohoto stavu věci nemůže dovolací soud přezkoumávat správnost výměry srážek žalovanou obcí provedených, protože žalobce neposkytl pro takové přezkoumání potřebný skutkový podklad.

Čís. 14826.

Spotřeboval-li objednatel zboží, jež shledal vadným, aniž k tomu byl nucen zvláštními okolnostmi nebo zájmem prodatelovým, nemůže již vadu zboží vytýkati a domáhati se z toho důvodu zrušení smlouvy.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1935, Rv II 9/34.)

Proti žalobě na zaplacení tržové ceny za dodané zboží namítl žalovaný, že dodané zboží bylo částečně vadné a nevyhovovalo podmínkám objednávky, takže jest oprávněn podle § 932 obč. zák. domáhati se zrušení kupní smlouvy; jinak namítl též započtením náhradu za zmenšení kupní ceny zboží. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů :

Žalovaný vytkl ve svých dopisech z 10. října a 16. prosince 1930 vady dodaného zboží a uplatnil v nich výslovně nárok na snížení úplaty. Po provedení znaleckého posudku přednesl při roku dne 3. dubna 1933, že uplatňuje nárok na zrušení smlouvy co do pozastaveného zboží, mimo to ještě z opatrnosti nárok na zmenšení kupní ceny a namítl započtení jisté částky (náhradu škody, rozdíl mezi cenou dodaného zboží a normálního, které musil použít místo dodaného, skladné, rozdíl mezi cenou dodaného zboží v době dodání a nynější). Tyto nároky by vyplývaly ze zrušení smlouvy, nelze však o nich říci, že je žalovaná strana uplatňuje jako snížení kupní ceny. Podmínky nároku na zrušení smlouvy pro vadu plnění a nárok na snížení úplaty jsou v podstatě jiné; v prvním případě jde o vady, které činí dílo nepotřebným nebo odporují výslovně podmínce a nejsou odstranitelné, v druhém případě o vady vedlejší neb odstranitelné. Jestliže žalovaný přijal zboží zaslané jako splnění objednávky, jestliže spotřeboval nejen zboží, které považoval za bezvadné, nýbrž i část zboží, kterému vytýkal i vady, právem mu odepřel odvolací soud nárok na zrušení smlouvy, když žalovaný nabyv vědomosti o vadách, spotřeboval část zaslaného zboží, aniž uvedl, že byl k tomu donucen zvláštními okolnostmi, neb učinil tak v zájmu prodatelově. Co uvádí dovolatel o dělitelnosti zboží, nemění nic na věci, neboť bylo zjištěno, že ani jeden balík zaslaného papíru, který byl objednán a dodán jako zboží partiové, nezůstal úplný, z každého vzata žalovaným část papíru a spotřebována. K takové dispozici pozastaveným zbožím nebyl žalovaný oprávněn, chtěl-li si zachovati nárok na zrušení smlouvy (srov. rozh. 2467, 4103, 10484 sb. n. s.), tím se naopak sám o tento nárok připravil. Šlo by pak o druhý nárok na zmenšení úplaty. Poněvadž žalovaný uplatnil nárok ze správy, není správný názor, že dovolávání se nároku při jednání dne 3. dubna 1933 se stalo opožděně, neboť žalovaný zachoval si oznámením právo uplatnit tuto lhůtu námitkou (§ 933 odst. 2 obč. zák.). Avšak žalovaný nárok na snížení úplaty nijak skutkově nepodložil a neuvedl ani, jakou slevu na kupní ceně žádá jako přiměřenou a proč. Pohledávky jím k započtení namítnuté nelze považovati za přiměřené snížení úplaty, což by znamenalo snížení o částku, která vychází z poměru ceny za zboží bezvadné k ceně za zboží vadné. Mimo to žalovaný nenapadl zjištění prvního soudu, že cena zboží dodaného jemu žalobkyní byla průměrná cena odpovídající skutečné ceně zboží v té době. Z tohoto svého opomenutí nemůže odvozovati výtku, že odvolací soud, která byl vázán tímto zjištěním (§ 498 c. ř. s.), schválil jednání žalující strany odporující zásadě solidnosti v obchodu, nýbrž musí následky tohoto opomenutí přičísti jen sobě.

Čís. 14827.

Kovář jest povinen upozorniti osoby, jež se zdržují v kovárně, na nebezpečí úrazu z odlétajících štěpinek železa při práci, třebas bezpečnostní předpisy živnostenského práva nemají o tom zvláštního ustanovení.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1935, Rv II 44/34.)